

Detta svar som här följer rör sig om shogruenan,
 Att leda folk vilse dät förekom ofta under våra förfädans
 tid. Lätta kände då man kom uti närheten där shogruenan
 befän sig, shogruenan uppehållt sig uti shogarna där
 som fanns människor berättat uti omedelbar närhet, även
 längre in uti uoshogen där man hade sitt arbete med
 häkning som man bedrev uti stora skala under våra
 förfädans tid. shogruenan var mycket efterhänser
 efter härlar och uppsökte där gärna, fick han där ef-
 ter sitt trycke var han mycket vänsäll och tillmötes-
 gående och ville gärna locka där till samlag med
 sig. Detta var vad han eftersträvade, kunde han
 locka där till dät så visste han att han kunde få
 där till vad som helst, han kunde visa sig som
 där alla vackraste dam fram till, män kom man
 åt att få se henne baktill sig man genast var dät
 var för en dam man hade till följelslagarinnor.

brände han icke förmå hvarlunda att laga vatten om sig, så
 var han icke sen till att vilseleda däm i skogen så att man
 als icke viste var man befän sig, om man rätt var all-
 drig så behänd och vänd vid skogen, man brände icke
 igen någon ting ändock man brände vara på sina egna
 ägor, man gick fram och åter på en och samma plats, och
 tyckte sig alltid främmande för samma omgivning.
 Där man gått för en bröt stund sedan, så hade man
 hänande skroatt från skogsnuan inne från skogen
 då förstod man att det var skogsnuan som hade villatt
 däm och nu derov sitt hänfalla skroatt åt deras belägen-
 het, män då var det till att bläda av sig och vända
 sina blädar med avigsidan utåt, så såg och viste man
 genast var man befän sig och brände obehindrat
 taga sig hem, det inträffade ofta att han vilseledde
 häolar som icke tog hannes parti, män att han vilse-
 ledde kvinnor det förekom allt jämt då de var

ute i marken uti något ärende, ty han hatade brinn-
narra, därför att han ville disponera deras män då
tillfälle därtill gavs, man fick ofta söka uti skogarna
efter sina brinnnar som hade gått ut i något ärende
och icke återkom på den bestämda tiden, män man
var alltid föredel med de medel med sig uti de flästa fall
som var att skydda sig för skogsmannen så att han icke för-
månade att vilklede dem, såsom vidkastal vittlösh och bristi
hans bild hängande på brödet uti en hedyra, hade man
dessa saker på sig, var man rädd för både skogsmannen
och andra troll som var ganska gott om under våra för-
fäders tid, man berättar om en löblig skött som alldrig bar
några skyddsmedel på sig under sina fackturor uti
skog och mark, hans nam var abram modig från skou-
venälta, hans arbete var huvudsakligen till att jaga, efter
han var skogsmannen mycket efterhängsen och han
var mycket förtrogen med honom så att han kunde sända

ANDRE TILLFÖRLITLIGT

hänne istad med sin bössa in åt skogen och skuta för sig
han hade ladda bössan själv och hämed sköt han träffade
bättre än abramodi, då han blåste uti sin jägarepipa
han skogsnuan uti flyande fart för att avlämna det
villbräd han skutet, män sä en dag lystrade han icke
pipan, han uteblev till märkligt föll på, och då han åter
kom var det märkt, och fällden blev att han fick stanna
uti skogen till fötyande dag, han fick alltså skogsnuan
till hamrat där natten, han viste allthänväl att skogsnu-
an hade gått det på berättning, män han hölt god min
mäd hänne till morgonen grydde, och efter som där låg
skott uti bössan som skogsnuan själv laddat, var det
for abram ett lägligt tillfälle att göra sig fri från hän-
ne, han skulle nu vända sig mot hemmet efter det att
han givett hänne det löfte att möta hänne på samma
ställe fötyande dag, då han varat lagom långt från hänne
faldde han av sitt yevär, och där låg han död om yälvar, han var hänne på

3170

En liten berättelse om skogsnivan och bonden.

Det var en rik och ung bondän i granemåla agarans tomt,
 den yngling hade stor färd att yaga, han var enda barnet och var
 fätyrktligen mycket hälsad och omhuldad av sina föräldrar,
 han behövde icke arbeta någon andra ynglingar eller taga
 sig någon befattning med gårdens yörvar, men det enda
 han ägnade sig åt var båtban och marken, där han tillbrin-
 gade sin tid från morgon till sena kvällen, något villebrän
 hade han aldrig med sig hem, och detta fäste man mindre
 uppmärksamhet vid, ty han var ju enda barnet, och därför
 måste han få göra som han ville och det han hade lust för,
 men så en vacker sommardag bestämde sig fadren för att
 följa sin son uti skogen för att läsa honom nyta, men
 detta var icke sinen till behag han ville gå ensam, som
 och så beviljades honom, ty nu förstod fadren att det icke
 stod rätt till med sinens besök i skogen, sinen fick läm-
 na dag som andra att begiva sig till skogen ensam.

män fadren beslöt att följa efter för att se vad saken var
de hava för ^{sig} hela dagarna utar till att smuta något tillbrä,
fadren följde efter sin som till de hamma dygt in i skogen
här fick fadren se att saken mötte en lutomordantligt ^{MINORE}
wacker kvinna som hållade saken vålhammen och tog
wacker emot honom, han stälde genast kramar ifrån
sig och tog plats vid hennes sida uti en sankta i maskeln,
och vad som här förekom förmälar icke sagesmannen, män
vara läsare man nog förstå tilldragelsen, män fadren för
stod var dät var för en kvinna som saken råhatt ut
för och blivit förelshad uti, ty dät var icke någon
mer eller mindre än skogssnuan, däv s. b. lövgärman, som
konde förskapa sig till dän allra fagreste kvinna, här
hade hon fått sig ett ongt och oönsfartt byte, dänna en-
da sin sara trodde att dät var en wacker och fönnäm
och naturlig kvinna uti tyngvärssiddeon som han här
träffatt uti ensamheten här dygt inne uti skogen.

MINORE
TILLFÖRLITLIGT

nu blev dät bekvämmat för fadren över hur han skulle man-
 na förvära sänen till att avstå med dätta skogsbesähet, men
 dät lyckades icke, ty sänen var redan så betagen uti- och
 förvildad av lövjärsman, så det stod icke till att finna
 någon räddning för sin enda sän, ty han fortalte med
 sina besök i skogen till vintern honom och mycket snö-
 fall på marken, så att han härför måste avbryta sina
 förbindelser med skogsmanen, men en och annan gång
 besökte han gården efter mörrets inbrätt på bestämda
 dagar, så att han uti tygthet kunde få träffa hänne, även
 dätta honom till föräldraornas hänne dom, och nu beslöt fad-
 ren besöka en bevärdad trollhäring som kunde rä-
 da bot för sin sons förvildade sinne. Dänna trollhä-
 ring förklarade att dät var nu för långt gånget till att
 göra något annat vid, än att man måste uppvakta
 skogsmygan och skuta hänne, men dät fördrades ett av
 lövjärsmans huru dän uti baddning för att döda hänne.

MINDRE TILLFÖRLITLIGT

MINDRE TILLFÖRLITLIGT

ja att istadhamma ett huvudhår från skogssnaran dät var
 ju ganska svårt, för till att bedja henne om dät, dät var ju få-
 långt ty skogssnaran viste att man kunde skuta henne då
 man gick ett sådant uti laddningen, män siner kunde
 nog komma at ett sådant vid ett möte, nu måste fadren
 uppenbara för sin sam att han drog misstankar om den-
 na behantningen, och att han nu viste att han bestämde
 möte med en dam, som han önskhade se, män då siner
 gjorde invänningar att han icke ville visa sig för än efter
 en viss tid uti behantningen, föreslog fadren att få se
 ett huvudhår från henne om dät var möjligt eller blant
 vilkett sannen skaffade till fadren vid nästa möte,
 nu var dän saken klar, fadren gick till trallhärvingen
 som laddade kässan, och vid nästa bestämda möte sam
 fadren gick reda på, sköt han lövyrkan inne från lada-
 gården där han stod på vakt, han föll till marken med
 ett stort skri, dät hade träffat, där fanns endast en gylvar
 hvar av
 henne.

3170

ANDRE TILFÖRMLIGT

Den förvittrade sönens öde,
 följande dag hörde bonden en skär kvinnoart från sko-
 gen ropa till bonden, har du skutit min dotter, skall din
 son bliwa min träl uti alla sina lins dagar, dätta gih
 och i uti fallbeorden, då sammaren mam försvar sönen
 spösläst vid ett obehagligt ägarblich och fram alldrig
 till rätta och utat allt sökande efter honom, det är ut
 märka att sönen var nu svagsint och måste vara ren-
 der daglig uppsikt, ty då han gick reda på att det var
 lömsman han hade angits med under en så lång tid
 utan till att veta det, tog det på hans nävvar och yörna
 så att han blev tomig, och måste man därför hålla dag-
 lig omvårdnad övar honom, män en dag då fadren var
 ute i skogen och modern hade sina syklar utom hus
 passade den gamla skogsmannan på och avhämtade sönen
 som blev för alltid borta, villhelt förbrachte star
 sary för föräldrarna.